

Vzpomínka na DOVOLENOU

Září bývá slunečné a krásné. Ale my přesto ještě vzpomínáme na léto, na rodinnou dovolenou v horách nebo u moře. Ve škole si sdělujeme dojmy s děvčaty či kluky, doma už třeba plánujeme novou podobně krásnou dovolenou na příští prázdniny.

Rodiče Šárka s Michalem zajeli se svými třemi kluky do Prímohostenu, kouzelného městečka na pobřeží Jaderského moře. Rádi vzpomínají na úzké uličky, kterými se proklíčkávali do místního kostela na vrcholu kopce uprostřed města. Ke koupání střídali jednotlivá místa, až se jednoho dne usadili na pláži pevninského výběžku. Tam se na jedné jeho straně koupalo a na druhé kotvila rybářská a rekreační plavidla.

Kluci s tatínkem jsou ve vodě, maminka je z deky pozoruje.

Vtom volá na manžela: „Míšo, kde je Prokop?“

Jedenáctiletý hoch se rád potápí a ze dna vynáší zajímavé nálezy. Ale teď je hladina klidná a oba jeho starší bratři Vašek s Honzou marně nakukují pod hladinu.

„Na pláži nikde není?“ volá tatínek na svou ženu Šárku.

„Sedím tu celou dobu, musela bych ho vidět!“

„Ještě před chvílí tu byl,“ dosvědčuje tatínek, „ale teď tu není.“

„Utopil se?“ zvolá Vašek.
„To snad ne,“ vzkřikne muž a přidává se k synům, kteří do všech stran volají jeho jméno.
„Utopil se,“ naříká Vašek.

Tatínek plave ke břehu. Tam oznámí modlící se manželce: „Jdu zavolat o pomoc!“
„Utíkej! Já prosím anděla strážného.“
Tatínek se rozhlíží po pláži, zdali ho přece jenom někde neuvidí. Spatří však jenom vyděšené lidi, kteří nevědí, jak by pomohli.

Po mírném svahu vybíhá na hřbet výběžku, na kterém je cesta. Pohlédne za zakotvená plavidla. A tu ho spatří. Prokop stojí v jedné loďce, houpe se v ní a představuje si, jak zdolává bouřlivé vlny oceánu.

Muž pocítuje obrovskou úlevu. Běží pro manželku i kluky, aby se podívali na „utopeného“ brášku. Celá rodina tak pozoruje „mořeplavce“, který si bezstarostně hraje.

Konečně si jich Prokop všimne. Volá na ně: „Pluji do Itálie, ale přepadla mě bouřka.“

„Já ti dám bouřku,“ uleví si otec, který jde svého syna pokárat.

A nezůstává jenom u toho. Vzápětí to slízne od brášku i od maminky.

A to je pobídka i pro nás na začátku školního roku. Učitelé povinně sdělují svým žákům zásady bezpečnosti chování. Nejdůležitější pravidlo zná teď Prokop velmi dobře: nedělat něco na vlastní pěst, ale poradit se s rodiči nebo učiteli. A než udělám ráno první krok od svého lůžka, všechno svěřím Pánu Bohu a svému andělu strážnému.

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Ilustrace: Jiří Vančura

Víte, že ZVONY čarují?

Nejlíp se máš, dokud ležíš v kočárku, to se život nejvíce usmívá. Takhle to zpíval Petr Spálený v jedné staré písničce. Ano, v kočárku nemáme ještě žádné starosti, tam se na nás život opravdu jenom usmívá. Ale už tam ledacos vnímáme a zažíváme. Bylo jedno malé dítě, které už v kočárku pozvedlo hlavu a nastražilo uši, skoro z něj vyskočilo, jakmile uslyšelo někde něco zazvinkat či zazvonit. Zkrátka a dobře očarovaly ho

vždy v sobotu v poledne a večer, v neděli ráno před mší a ještě večer.“

Ano, opakují s úžasem po Brunovi, je to tak. Všech pět zvonů z věže plzeňské katedrály je naprogramováno tak, že zvoní v různých kombinacích a při různých příležitostech přesně tak, jak to navrhl čtrnáctiletý kluk (dodává, že nejhezčí zvuk má Jan Nepomucký, který zvoní samostatně v šest večer).

Zrovna tak úžasné, anebo ještě více, je to, že Bruno má doma ve sklepě malou dílnu, ve které dokáže zvon na odpis zachránit a oživit. Říkají vám něco slova, jako třeba výroba hlavice zvonu, opravení srdce, opískování, navoskování nebo přešetření? Přesně tohle musel s jedním starým zvonem udělat, aby mohl být potom vyzdvížen a zavěšen do věže plzeňského kostela. Zabralo mu to loni skoro celé léto a prázdniny.

A nebyl to zvon ledajaký, odlil ho totiž známý český zvonář Jan Perner v roce 1740. I tehle nám v Plzni dneska díky Brunovi zvoní, a to v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Sem Bruno přichází minimálně každou neděli a leckdy i navečer ručně zvonit před mší. Vyzkoušel si zvonění i v celé řadě jiných našich velkých a známých kostelů, včetně pražské katedrály. K technice zvonění drobný zvoník říká: „Rozhoupání je nejtěžší. Pak, když už má velký zvon své tempo, si moc poroučet nenechá. Tam se už potom musí podpořit jenom kyv zvonu. A při zastavování chytne lano a vyletím přitom asi metr a půl vysoko. Náš zvon Anna má totiž čtyři sta padesát kilogramů, to je přece jenom nějaká váha.“

O letošní Noci kostelů měl Bruno, stejně jako v minulých letech, přednášku o zvonech ve věži plzeňské katedrály. A protože byl o ni velký zájem, nebyla jen jedna, ale bylo jich šest za sebou, každá na půl hodiny pro jednotlivé skupiny posluchačů. K tomu všemu bych chtěl na závěr napsat alespoň stručně nějaké shrnutí, ale žádná příhodná slova se mi nevybavují – asi proto, že jsou zbytečná.

OTEC JIŘÍ BARHON

Nevíš, že zvony čarují? Jestli zatím neočarovaly tebe, nic si z toho nedělej, nic není ztraceno. Půjdeš-li v neděli ráno městem či obcí, ať už se jen tak projít, anebo už budeš mít někam namířeno, zapomeň na chvíli na to, čeho máš plnou hlavu, a poslouchej. Slyšíš? Zvoní zvony. Máš-li alespoň trochu času, pak se i zastav. Pozvedni zrak a uvidíš někde blízko nebo kus dál za střechami domů k nebi se tyčící věž kostela. Odtud se ten podivuhodný a podmanivý zvuk zvonu nese, aby mu lidé naslouchali a nechali se jím okouzlit. Poznáš, že to není ztracený čas a třeba to s tebou také něco udělá. Ale teď – prozatím – stačí číst následující řádky o tom zvláštním dítěti.

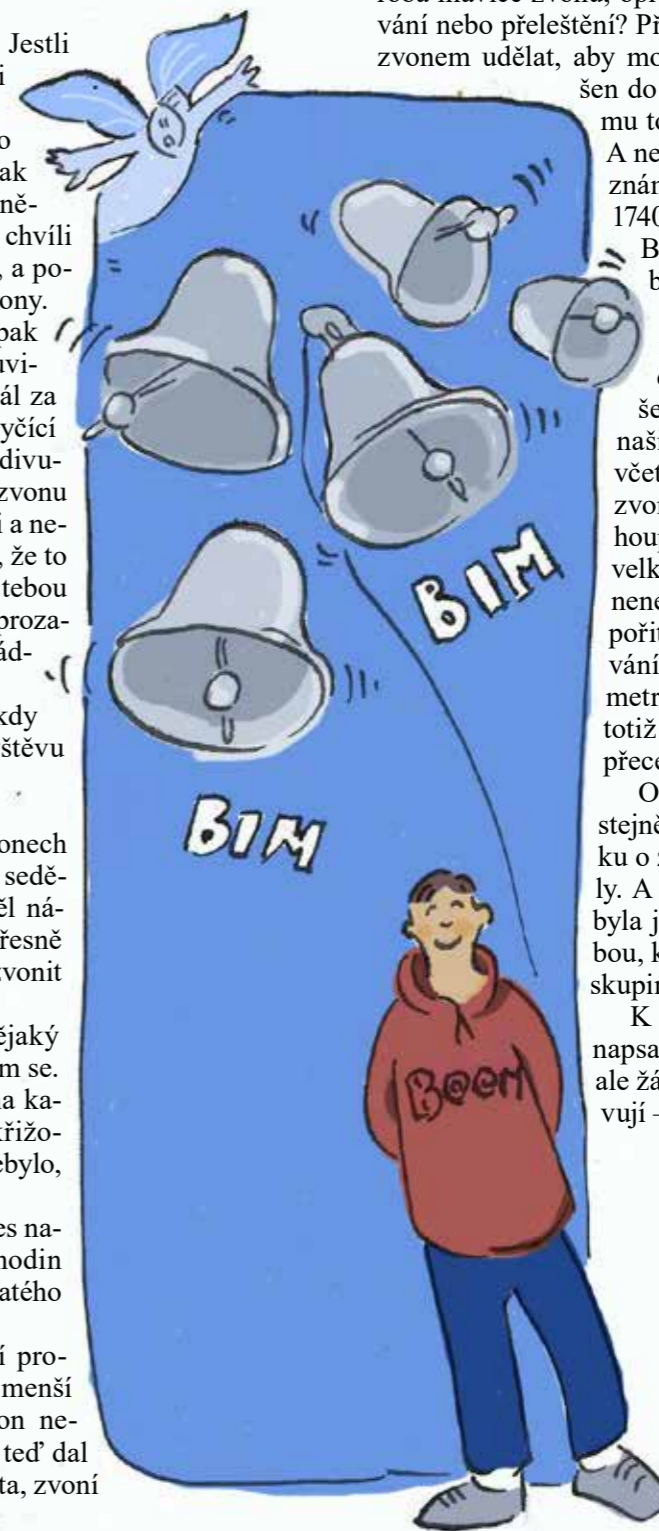
Byl pátek odpoledne, kdy jsem pozval k sobě na návštěvu Bruna Bezděka, čtrnáctiletého plzeňského zvoníka, aby mi něco pověděl o zvonech i o sobě. V pokoji, kde jsme seděli a vedli rozhovor, jsem měl náhodou pootevřené okno a přesně ve tři hodiny jsem zaslechl zvonit zvon.

„Teď zrovna slyšíme nějaký zvon, který to je?“ zeptal jsem se.

„Tak to je Panna Marie na katedrále, zvoní na památku ukřižování. Předtím to tak vůbec nebylo, to je teď novinka.“

„A to je taky tvoje dílo, žes navrhoval kdy a jak, v kolik hodin budou zvony na katedrále svatého Bartoloměje zvonit?“

„Ano, je to tak. Původní program obsahoval jen tři nejmenší zvony a druhý největší zvon nebyl vůbec v provozu. Ten se teď dal také do pohybu, je to Hroznata, zvoní

Svěřuje se kamarád: „V knihkupectví jsem si koupil knihu Rady, jak se zbavit poloviny problémů. Tak jsem si koupil hned dvě.“

Ilustrace: Helena Filčíková

Symboly míru

Všichni dnes vědí, že válka není nic dobrého. Řešit své spory a problémy zbraněmi je velmi velké zlo. Přišlo na to mnoho lidí v dějinách. A proto vznikly symboly, které znamenají mír.

Možná znáte symbol holubičky, která ještě může nést v zobáčku větvičku olivy. Víte, odkud se vzala a proč je symbolem míru? Nápoděda: Geneze 8, 11 (s vypátráním textu v Písmu svatém podle této souřadnice si jistě poradíte).

Určitě znáte také podání ruky. Ruku si podáváme při různých příležitostech. Při setkání, pozdravu nebo blahopřání. A víte, že tento symbol původně znamená, že „nemám v ruce zbraň“? Mám ruku prázdnou a nechci mezi námi konflikt, ale přátelství a dobré vztahy. Proto se podáním ruky potvrzovaly i smlouvy a skauti si podávají levou, „od srdce“.

A možná jste si taky na nějaké oslavě, na svatbě nebo narozeninách připili Rychlými špunty. Víte, že i takové přituknutí pohárem, je sym-

bolem míru? Dříve byly totiž poháry plechové nebo cínové a pánové s nimi do sebe pořádně buchli, až z jednoho poháru vystříklo víno do druhého. Tím se oba přesvědčili,

že nikdo nemá ve svém poháru víno otrávené, takže si je bez obav mohou míchat.

Jedna naše katechetka mi řekla, že děti v náboženství naučila ještě jeden symbol přátelství a beze zbraně. Je to pozdrav, kterým se zdravili židé, a tedy i Pán Ježíš. Je to slovo „šalom“, které znamená „mír“, „pokoj“. Maminka malého Ježíše, Panna Maria, jej určitě už jako malého učila pozdravit druhé lidi a říkala mu, že může přát druhým pokoj a dobro, i když je ještě maličký.

Napadlo mě: vždyt' i ministranti můžou rozdávat kolem sebe Boží pokoj. Zkuste proto v novém školním roce zavést i vy nový pozdrav. Začněte od dobrých kamarádů a můžete se vcítit do vrstevníků Pána Ježíše, když se pozdravíte jako on.

ŠALOM! OTEC JIŘÍ KAŇA

Foto: WindyNight - Adobe stock